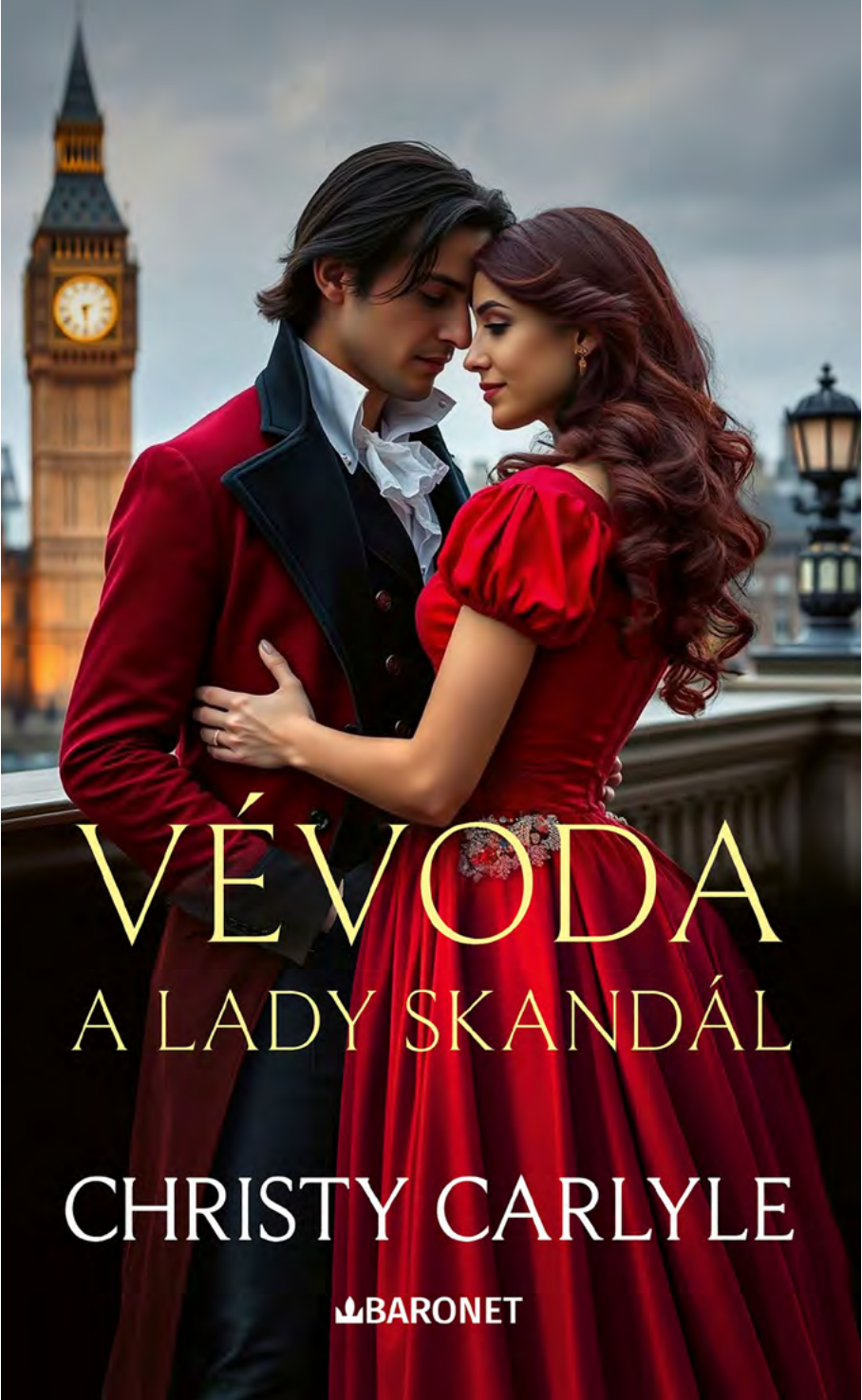

VÉVODA
A LADY SKANDÁL
CHRISTY CARLYLE

 BARONET

Vévoda a lady Skandál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Christy Carlyle

Vévoda a lady Skandál – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÉVODA

A LADY SKANDÁL

VÉVODA A LADY SKANDÁL

Princeovi z Londýna 1

CHRISTY CARLYLE

Copyright © 2025 by Christy Carlyle
Published by arrangement with Avon, an imprint of
HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Translation © Dana Šimonová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2735-8
ISBN e-knihy 978-80-269-2747-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2748-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2736-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Prolog

Bedford Square, Londýn
29. září 1896

Detektiv inspektor Benedikt Drake zkřížil paže na prsou, aby potlačil chvění. Na město se snesla hustá mlha a ve vzduchu byl cítit kousavý chlad. Benedikt požádal drožkáře, aby mu zastavil o ulici blíž. Teď vytáhl kapesní hodinky a v půlnoční temnotě čekal na nějaký pohyb v domě na druhé straně náměstí.

V uších mu duněl pulz. Přemáhal nutkání přeběhnout ulici, rozrazit hlavní vchod a konečně chytit muže, za nímž se honil už celé týdny.

Ale ten zlosyn byl prohnaný a nepředvídatelný.

Drake chápal, že nejlépe mu poslouží trpělivost, bylo však zoufale těžké zůstat klidný.

Muž, jenž před deseti minutami vešel do domu, byl malý zlodějíček, který však byl nepochybně ve spojení s mistrem zločinu. Proto se Drake stal stínem Amose Howe, sledoval ho do hráčských doupat, bordelů a odporných děr, kde bojovala zvířata pro potěšení opilých mužů. Při několika příležitostech uvažo-

val o tom, že by začal sledovat jiné stopy, neboť si už zoufal, že ten spiklenec ho snad nikdy nedovede k člověku, který byl pro něj nejdůležitější.

Ale přestože měl občas problém s trpělivostí, jeho zásadním rysem byla zarputilost. Nikdy neztratil stopu, pokud už ji jednou našel, a intuice spojená s chladnou logikou ho jen málokdy zradila.

A proto si logicky vydedukoval, že Howe ho právě zavedl do hlavního stanu tohoto zločineckého podniku. Moderní dům, do něhož ten lump před čtvrthodinou vklouzl, nebyl jeho. Howe si udělal jméno v nejtemnějších uličkách chudobného East Endu a všechna oblíbená místa, která pravidelně navštěvoval, byla v této čtvrti.

Tady sídlil strůjce tohoto vyděračského plánu. Drake to cítil v kostech.

Vytáhl z kapsy revolver. Nikdy neholdoval násilí, ale podezíral vyděrače známého pouze jako M, že bude mít střelné zbraně po ruce.

Nemohl si být jistý, kolik lidí může být uvnitř, ale chtěl jim čelit sám.

Celý případ byl označen nejvyšším stupněm utajení, vyžadoval nejvyšší diskrétnost a on byl vybrán šéfem díky své pověsti, že uspěje tam, kde ostatní selhali.

Dnešní večer to nebylo jiné.

Tento dům se nenacházel v jedné z nejmódnějších londýnských čtvrtí, vypadal však elegantně a byl dobře osvětlený. Na kraji Bedford Square sídlil kdosi důležitý.

Byl však tento člověk dostatečně troufalý na to, aby vydíral dědice britského trůnu?

Dopisy přicházely v obálkách s rudými skvrnami a slova byla vytvořena z novinových výstřížků nebo na-

psána pavoučím písmem, které bylo sotva čitelné. Vyděrač tvrdil, že má dopisy a fotografie prince Eduarda, které by při zveřejnění přinesly Koruně nový skandál.

Drakeovi nezáleželo příliš na tom, jak princ tráví svůj volný čas, ale královská rodina chtěla vši moci skandálu předejít.

A tak čekal, dokud to nevypadalo, že další čekání už nemá cenu.

Když uplynula půlhodina, vystoupil zpoza stromů v parčíku uprostřed náměstí, které ho kryly, a vypravil se do stájí tvořících zadní trakt městských domů. Když se blížil ke dveřím domu, v němž zmizel Howe, přivítalo ho vrčení a rychlý, vysoký štěkot hlídacího psa, kterého si dosud nevšiml. Jak pes vyskakoval dopředu na řetězu, který ho omezoval, Drake mohl vidět, že vypadá dost zbědovaně – zcuchané chlupy, vyhublé tělo a oči, z nichž se dal vyčíst spíš strach než zuřivost.

„Ode mě se nemusíš ničeho bát,“ šeptal psovi a snažil se o stejně chlácholivý tón, který užívala jeho sestra pro zatoulané psy, jež pravidelně přiváděla domů.

Pes ještě jednou zaštěkal a zvedl jedno ucho

„Tak jsi hodný. Nemáš se tu čeho bát.“ Ale jakmile udělal další krok dopředu, pes začal vrčet hluboko v hrdle. Věděl, co se od něj žádá, ačkoli ten, kdo ten dům vlastnil, se k němu nechoval zrovna dobře.

„Děláš to dobře,“ připustil Drake a všiml si, že v zadním vchodu domu zablikalo světlo.

Poté se dveře prudce otevřely a otvor v nich zaplnila mužská postava.

„Na co to zatraceně štěkáš?“ Muž ve dveřích – Howe, jak to vypadalo podle zavalité siluety a pomačkaného klobouku – obhlížel stáje a temnou zadní zahradu.

Drake zatáhl hlavu do vysokého límce a doufal, že si ho nevšimne.

Howe vyšel ze dveří: „Zatracený podvrat'áku.“

Pes zacouval a vydal ze sebe smutné zakňučení.

Opovaž se, ty hajzle. Drake se rychle pohnul a přiblížil se, zatímco Howe byl k němu otočen zády a křičel nadávky na psa.

Dělal takový rámus, že ze dveří sídla sousedícího s domem M vystrčil hlavu jeden sluha. Drake poslal toho muže zpět mávnutím ruky.

Poté využil okamžiku a vyřítil se proti Howeovi, který přece jen zaslechl, jak se blíží, a otočil se k němu. Zloděj zašmátral rukou v kapse, ale Drake už měl svůj revolver připravený a strčil mu ho před obličej.

„To bych nedělal, být vámi,“ varoval klidně zloděje.

Ve světle linoucím se ze dveří Howe ve tváři celý zbledl.

Už se spolu setkali, ale Howe si v minulých týdnech svého stínu nevšiml. Měl moc práce s hledáním stop a vyprazdňováním cizích kapes.

„Kolik je vás uvnitř?“ Drake držel revolver jistou rukou.

Howe soustředil svůj pohled na zbraň a zdálo se, že strachy zkameněl.

Drake byl během svého sledování svědkem tuctu zločinů, za něž by mohl dostat Howea do vězení, avšak zloděj byl dost chytrý na to, aby věděl, že vyděračský plán je z nich nejhorší, protože se týká královské rodiny. Jen málo lidí ohrozilo moc Koruny a vyvázlo se zdravou kůží.

„Jenom já,“ zamumlal nakonec.

„Zkus to znovu. Kolik je vás uvnitř?“

„Von mě zabije,“ zašeptal Howe. Zdálo se, jako by

se ten muž před Drakeovými očima scvrkával. Svěsil ramena a stáhl bradu k hrudi, jako by si chtěl chránit krk. „Jedno slovo a podřízne mě.“

„Možná by sis měl pečlivěji vybírat své přátele, Amosi.“ Drake měl vždy podezření, že M si vybral toho hrubého muže na nejspínavější práci. Aby hrozil a možná i použil své pěsti u každého, kdo by chtěl ohrozit jejich plán, ale prokázalo se, že Howe je darebák, jemuž se nedá věřit.

„Půjdeme dovnitř společně, ano?“ Drake mávl zbraň k zadnímu vchodu a pozorně se tam zadíval, aby se ujistil, že na něj nikdo nemíří z horních oken. Většinou na nich byly zatažené závěsy a nikde nebyl vidět ani proužek světla. Jakýkoli pozorovatel, který za něco stál, věděl, že ve tmě bude vidět nejlépe.

Howe se přiblížil ke dveřím, sevřel prsty rám a zdálo se, jako by získal trochu sebedůvěry. Otočil se tvář k Drakeovi a zaujal postoj s rozkročenýma nohama a rukama zkříženýma na prsou. „Jesli chcete dovnitř, budete muset projít přese mě.“

Do hlasu se mu vrátila předstíraná odvaha. Ten chlap by byl silným soupeřem, kdyby došlo na pěsti. Ale ozbrojený byl jen jeden z nich.

Drake sklonil pistoli o něco níž a ukázal s ní na zlodějovu hrud'. „Kulka tebou projde o hodně rychleji, než bych prošel já. Chceš to riskovat?“

Hlídací pes se hrbil u schodu a vydal tiché, zlověstné zavytí.

Howe se ohlédl za sebe, jako by slyšel něco, co Drake slyšet nemohl.

„Uhni.“ Drake k němu popošel o další dva kroky. „Hned.“

Pes si stoupl a jednou statečně štěkl, jak se Drake blížil.

Howe odvážně zavrtěl hlavou. „Dyž vás pustím dovnitř, jsem tak jistě mrtvej, jako bych ležel v hrobě.“

Howe stále otálel na místě.

Vtom Drake uslyšel proč.

Od předního vchodu se ozval mužský hlas. Poté kroky a klapot podkov.

Drake doběhl k Howeovi tak rychle, že ten měl sotva čas rozpráhnout ruce, než ho odstrčil a rozevřel zadní dveře. Spatřil prázdnou kuchyň a krátké schodiště vedoucí do přízemí.

V domě nebyl žádný nábytek a světlo, které viděl v předním okně, bylo zhasnuto.

Všechno to do sebe vstřebal, zatímco se hnál do haly, ale ještě než rozrazil přední vchodové dveře, slyšel, jak odtud odjíždí kočár.

Zahlédl černý zavřený kočár bez jakéhokoli znaku, který tmavě oděný kočí hnál nebezpečnou rychlostí z náměstí na hlavní ulici.

Nevěděl, jestli se jedná o nepolapitelného M nebo o jiného spiklence, který právě utekl, alespoň jednoho měl však po ruce a mínil z něj dostat vše, co z Amose Howe a dostat mohl. Vrátil se do kuchyně, kde našel Howe a, jenž se snažil zmizet ve stájích.

„Nechtěj, abych tě honil,“ zakřičel na něj Drake. Zvedl revolver, natáhl kohoutek a doufal, že Howe ten zvuk slyšel.

Zloděj se k němu otočil tváří. „Já s těma dopisama nemám nic společnýho.“

Drake se k němu přiblížil a dával pozor na mužovy ruce. Howe znovu vypadal přemoženě.

„Už mě to unavuje, abych řekl pravdu,“ zamumlal Drake a zaklapl mu želízka kolem zápěstí.

Zloděj to přijal tak klidně, že Drakeovi přeběhlo po zádech varovné zachvění.

Odvedl Howea dovnitř. Tentokrát si všiml knoflíku, který musel Howe předtím zmáčknout. Černý knoflík ve zlacené krabičce připevněný k rámu dveří. Odtud vedl podél rámu bílý drát a mizel pod kuchyňským nábytkem.

„Ty jsi ho varoval.“ Drake postrčil muže do kuchyně a použil svůj pásek, aby připoutal pouta k železným kuchyňským kamnům s kachlemi pomalovanými lakem.

„Zůstaň v klidu.“ Když Drake dovázel uzel, setkal se s Howeovým očima. „Tohle je tvoje poslední šance říct mi, kolika mužům budu nahoře čelit.“

Howe zavrtěl hlavou. „Ani jednomu, inspektore. Přivez dodávku, potom ste se vobjevil vy a všechno se to položilo.“

„Dodávku?“

„Když chce, abych něco doručil, setkám se s ním.“ Howe pokrčil rameny. „A já to vodnesu, kam je třeba.“

„Jako dopis vyhrožující princí z Walesu?“

Howe polkl a znovu sklonil hlavu. „Nechtěl jsem s tím nic mít, říkám vám.“

Drake mu nevěřil. Ani jediné zatracené slůvko.

Ale i kdyby věřil, že mluví pravdu, musel to vědět jistě.

Proto prohledal všechny místnosti. Všechny prázdné místnosti bez nábytku. Dům byl vyklizený, jako by byl připravený na prodej nebo byl právě pronajatý. Kde se nacházely vestavěné skříně, jejich zásuvky byly vytažené a prázdné. A dveře skříní otevřené dokořán. Jediným zvukem, který slyšel, když zkoumal každý kousek budovy, byly jeho vlastní kroky. Stáhl dokonce i žebřík skrytý ve stropu horní chodby, aby se dostal na půdu, ale tam našel pouze prach a odkryté dřevěné trámy.

Udeřil pěstí do jednoho z nich.

K čertu s falešnými stopami. V tomto případě jich bylo až moc.

Možná že Howe věděl, že ho Drake sleduje, a své překvapení v zadní zahradě jen předstíral. A pokud by to věděl on, potom by o tom byl informován i původce výhrůžek zvaný M.

A úmyslně ho dovedl do prázdného domu ve městě.

Unaveně vydechl a zalilo ho vyčerpání. Raději rychle nasál vzduch, aby si naplnil plíce a znovu nashrabil mozek. Musel toho dnes večer ještě tolik udělat.

Zprvė si zajistil drošku. Potom do ní usadil Howe. Když se chystal nastoupit sám, zaslechl zezadu prázdného domu, patřícího M, smutné zavytí.

„Jak se jmenuje?“

Howe něco zabručel a jednou pevně zavrtěl hlavou.

„Ten pes, chlape. Jak se jmenuje ten pes?“

„Jak bych to, k čertu, měl vědět?“

Drake zaváhal pouze na okamžik. Jakmile si uvědomil, jak by se k tomu postavila Helen, už neváhal.

Proběhl domem na zadní dvorek. Pes trhl hlavou a vypadal šokovaně, že ho znovu vidí.

„Možná že jsem dnes nevyřešil ten případ, ale můžu aspoň trochu nakrmit tebe.“

Kamenem rozbil zámek, kterým byl pes připoután ke zdi, a odvedl ho na utrženém řetězu před dům. Pes se při chůzi hrbil, jak se snažil být nenápadný, a bál se všeho, co by na něj mohlo vykouknout ze zdi.

„Už ho znovu neuvidíš,“ řekl Drake psovi „To ti můžu slíbit.“

1. kapitola

*Dům rodiny Princeových blízko Mayfair
Londýn, 6. října 1896*

Je mi to líto, sestřičko.“

Ta slova Alexandra Princeová uslyšela, když byla uprostřed balení. Nebo spíš uprostřed něčeho, co vypadalo jako tornádo. Jelikož nikdy nevyjela z města moc daleko, neměla představu, co si má vzít s sebou, a tak většina jejích šatů ležela přehozená přes postel.

A všechno to bylo k ničemu. Nikam nepojede.

Bratr mluvil, jako by mu to bylo upřímně líto, to jí však nijak nepomohlo. Necítila kvůli tomu v hrudi menší bolest.

„Pan Van Arsdale chce jenom Eve a mě. Jeho dopis přišel až dnes.“

Allie zůstala zticha a tiskla rty k sobě. Srdce se jí svíralo – skutečnou bolestí vystřelující uprostřed hrudi – a věděla, že pokud cokoli řekne, začne plakat. Dominik se potom bude cítit ještě hůř a bude se ji snažit utěšit. A ona nevěděla o ničem, co by jí vadilo víc než soucit.

„Víš, jak dlouho to trvá, než přijde pošta z Ameriky.“ Dominik pleskl dopisem o dlaň, jako by ho ten jediný list silného papíru urazil. „Proč, proboha, nemohl poslat telegram?“

„To je v pořádku, Dome.“ Vynutila ze sebe těch pár slov a okamžitě jí po tváři skanula slza – teplá a nežádaná. Prudce si ji otřela.

„Eve i já jsme chtěli, aby ses k nám připojila. O tom nepochybuj.“ Svěsil koutky úst ve smutné grimase a napjal čelist tak, jak to vždycky dělal, když se ho zmocnila frustrace. Střelil pohledem na postel s poházenými šaty a Allie se zdálo, že zahlédla, jak mu zvlhly oči.

Otočila se k němu zády, protože když už sama začala plakat, nešlo to jen tak zastavit.

„Uvidíme se ráno a můžeme si promluvit o té další věci,“ pronesl nakonec něžně. „Prosím, uvědom si, jak je nám to oběma líto.“

„Já vím.“

Jakmile odešel, Allie klesla na postel a vůbec se nestarala o to, že si zmačká svůj nový cestovní kostým. Strčila si pěst do úst, jak se snažila zadržet smutek, jenž se pokoušel dostat ven, nic však nemohlo zadržet její slzy. Pořádně si zabřečí a dostane se z toho. Nebylo to přece žádné velké překvapení.

Oni odjíždějí a ona zůstává. Tak tomu bylo vždycky.

Byla hloupá, když uvěřila, že tentokrát by tomu mohlo být jinak, protože se Eve i Dominik ze všech sil snažili dostat ji na jejich expedici. Pan Van Arsdale, americký sběratel, který financoval jejich cestu, neměl důvod přibrat k tomu i ji. Nebyla žádnou expertkou na vikinské starožitnosti. Ani na anglosaské, když na to přijde.

Najal si dva členy rodiny Princeových, kteří se na tuto expedici nejlépe hodili.

Allie jeho požadavkům neodpovídala, to bylo jasné. Už dlouho cítila, že nezapadá do své slavné rodiny.

Ach, nijak nepochybovala o lásce sourozenců k ní. Ani o lásce svých rodičů, dokud byli ještě naživu. Matka se o ni s láskou starala. A v dlouhé rodinné historii byli Princeovi známi pevností rodinných svazků.

Její nejbližší však byli proslavení svými výzkumy, a tady Allie přicházela zkrátka.

Princeovi neměli žádný titul a jejich příjem stačil pouze na pohodlné živobytí, byli však rodinou významných osobností.

Na cokoli se Princeovi vrhli, to se jim dařilo.

Nejvíce ze všech Alliinu otci.

Octavius Prince vystudoval historii v Oxfordu, ale slavným se stal díky svým archeologickým nálezům, citu pro objevování skrytých pokladů a známosti s královnou Viktorií, která si ho jednou zavolala, aby jí našel šperk, který se kamsi *zatoulal* z královských sbírek.

Pověst, kterou získal splněním tohoto úkolu, mu vynesla ruku dcery vikomta. Alliina matka získala svou vlastní, poněkud nenápadnější slávu tím, že zaznamenávala podrobnosti z expedic, které spolu s manželem podnikali, pomocí živých kreseb a výmluvných popisů.

Dom a Eve doprovázeli otce při jeho dobrodružstvích, jakmile k tomu dorostli.

A Allie?

Ta byla vybrána, aby se stala matčinou společnicí. V dětství ji trápila častá onemocnění, takže se naučila mít ráda klidné zájmy – čtení, psaní, pletení a později i jízdu na kole po londýnských parcích.

Málokdy se dostala k takovému dobrodružství jako její sourozenci, ale toužila získat sebedůvěru, jež by pocházela z toho, že se jmenuje Princeová. Avšak bez ohledu na to, jak moc se snažila, to vypadalo, že nezdědila princeovský sklon k pozoruhodným schopnostem. Měla moc ráda výzkum, zvláště genealogické zkoumání či výzkum historie ženských pirátek. Dokonce už jako dítě začala psát knihu o těchto dámách s pirátským řemeslem. Tehdy se jednalo o převážně smyšlený příběh, z něhož nyní přešla k serióznějšímu výzkumu.

Nyní už neměla zájem o nalezení pohřbeného pirátského pokladu.

Allie se mnohem víc zajímala o práci na něčem, co má svou cenu, nebo o nalezení něčeho cenného.

Bohužel ji její přirozenost táhla zpět. Byla nešikovná a často pronesla něco nesprávného nebo celkově mluvila příliš mnoho. V důsledku toho měla tendenci lidi urazit, přestože se jim pouze snažila pomoci.

Matka si myslela, že se po dokončení školy zklidní, jelikož bude znát všechna pravidla etikety. Ale když tolik z nich bylo nesmyslných, např. nadřazenost gentlemanů nebo to, jaké místo smějí dámy zabírat ve společnosti a jaké ne. Přesto nyní v pětadvaceti Allie chápala, že je třeba používat diplomacii a cit, než člověk něco vyhrkne.

Problém byl v tom, že její jazyk s ní vždycky nespolečně pracoval.

Nedávno například měla *incident* s dlouhodobým zákazníkem rodinného starožitnictví, a ten šlechtic si na ni stěžoval. Její bratr jako hlava rodiny to vzal na sebe a šel vše uklidnit, což se mu podařilo, ale na ni ještě čekal hovor s ním, kdy ji měl pokárat, jak to vždy následovalo po takových incidentech.

Ráno, jak řekl, si o tom promluví.

Takže Allie si lehla na lůžko – jakmile z něj sklídila oblečení – a stále si hýčkala zklamání a děsila se kázání, kterým ji ráno Dom zahrne.

Po přerušovaném spánku se vzbudila brzy ráno, umyla se, oblékla a vydala se do rodinného obchodu se starožitnostmi na Moulton Street, právě když tuto cihlovou budovu osvětily první paprsky vycházejícího slunce.

Uvažovala, že by se tam dostavila později, až Dominik a Eve odjedou, aby se vyhnula loučení, omlouvám i jakémukoli napomínání, které se Dom bude cítit povinen jí udělit. Nebyla však zbabělec a otevření obchodu byla její povinnost.

Ačkoli Dominik spával v bytě nad obchodem, v němž kdysi žila celá jejich rodina, nezajímal se o jeho každodenní provoz. Eve a Allie měly podezření, že jediný důvod, proč se tady usadil, byl ten, že tak mohl před nimi skrývat své milostné aféry. Allie ještě nevyšla po třech schodech před vchodem do obchodu a už slyšela, jak si sourozenci špitají v místnosti za obchodem.

„Nech mě s ní promluvit,“ požádala tiše Eve.

Byla nejmírnější z nich. Allie dávala přednost tomu jednat s Eve, jakmile se jednalo o nějaký problém.

„Ne, udělám to já.“ Dominikův naléhavý tón nevěstil nic dobrého.

Allie se zhluboka nadechla, aby se před ním obrnila. Jeho kázání nebyla zdaleka tak ostrá, jako když jí domlouval otec, dokud žil, bratr však měl ošklivý zvyk, že si věřil, že má téměř ve všem pravdu.

„Hlavně se nezmiňuj o tetě Jocastě,“ připomněla mu hlasitěji Eve.

Když Allie zaslechla tetino jméno, pocítila směs něhy a smutku. Ačkoli tetu zbožňovala, už dlouho se

bála, že ony dvě jsou si podobné. Byla to ošklivá káčačka Princeova rodu. Nemotorná stvoření, která se nehodila do slavné a uznávané rodiny. Byly to ženy, které by nakonec měly být odsunuty na venkov.

Možná že její bratr a sestra plánovali takový osud pro Allii, ale ona by proti tomu bojovala ze všech sil.

Možná že nebyla typickou Princeovou, odvážnou, obdivuhodnou a lehkomyšlnou, ale nehodlala se vzdát svobody, kterou jí poskytovali rodiče. Nikdy na ni ne tlačili, aby se provdala nebo aby přijala „pracovní příležitost vhodnou pro dámy“, a věnovali každému ze svých dětí rovný podíl na rodinném bohatství a obchodních záležitostech.

Ne, ona se nenechá poslat na venkov, jako to udělali s tetou.

„Co mi to musíš říct?“ zeptala se tak směle a nezaujatě, jak jen dokázala.

Dominik stál mezi dveřmi vedoucími z obchodu do útulného zadního pokoje. Otočil se, jakmile vznesla svůj dotaz. „Dobré ráno, Allie.“

„Dobré,“ odpověděla mu vesele.

Byla na to připravena. Když bylo třeba, uměla být diplomatická. A rozhodně už nebyla dítětem, které by potřebovalo poslouchat něčí kázání. Jestliže ji tu hodlali nechat, aby vedla obchod, měli by jí důvěřovat.

A v tomto případě neudělala nic špatného. Lordu Corningovi se nemusely líbit její „příliš otevřený způsob“, ale Allie chtěla pouze pomoci. Udělat, co bylo správné. A to, bohužel, také znamenalo říkat lidem to, co nechtěli slyšet a co ji následovně uvádělo do potíží.

Dominik přecházel po zadní místnosti a něco hledal. Domnívala se, že jde o jeho oblíbený notes a tužku, které neustále někde zapomínal.

„Pořád je mi to líto s tou cestou,“ prohlásil roztěkaně. „Oběma je nám to líto, ale co se týká té záležitosti s lordem Corningem, nemůžeš prostě...“ Pokrčil rameny, jako by nebyl schopný to vysvětlit. „Pospíšet si s pomocí, zvlášť když tě o ni nikdo nežádá.“

„Pospíšet si?“ opakovala Allie. „Já jsem nikam nespíchala.“

Za to si zasloužila významný pohled staršího bratra. „Víš, co tím míním.“ Mluvil i nadále klidně. „Jsi příliš impulzivní, sestřičko. Něco tě napadne a ty to okamžitě vyhrkneš. Něco se ti objeví v hlavě a okamžitě to musí ven.“

Nedělá to tak každý? Člověk se rozhodne, co řekne, a mluví. Uváží nějakou akci a potom ji provede. Toužila to říct, ale přiměla se zůstat zticha.

„Dej si chvilku pauzu. Trochu pouvažuj. Troška váhání by ti přinesla spoustu dobrého,“ zavolal na ni přes rameno, zatímco přecházel po dřevěné podlaze a stále hledal své věci.

„Tamhle na polici,“ ukázala mu Allie na věci, které si tam odložil, a zapomněl na to.

„Aha.“ Sebral notýsek a tužku a dal si obojí do kapsy kabátu. „Ano, tady jsou.“

Prosté poděkování by mu neuškodilo, byl však v náladě, kdy se staral pouze o Dominika Prince, a zdálo se, že většina jeho obvyklé ohleduplnosti se kamsi vypařila.

„Takže říkám jenom to, aby sis dávala pozor, co budeš říkat zákazníkům, až budeme pryč.“

Chápala, že bratr má starost, aby neurazila nějakého dalšího dlouholetého zákazníka jejich obchodu. A chápala i to, že se Dominik jako nejstarší z rodiny cítí zodpovědný za to, aby si obchod udržel neposkvřenou pověst a pokračoval v duchu jejich rodinného podniku.

Zastavil se a poklepal si na kapsu, jako by se ujišťoval, že notýsek, který si tam uložil, se mu nikam neztratil. Potom si povzdychl. Z jeho výrazu zmizelo trochu napětí. Usmál se na ni jedním ze svých okouzlujících úsměvů, při nichž dámy omdlévaly.

„Kéž bys mohla taky jet, ale takhle na sebe alespoň dávej pozor, zatímco budeme pryč.“ Opravdová něžnost v jeho hlasu na ni měla požadovaný účinek.

Allie přikývla a usmála se. Snažila se ho co nejvíc ujistit, že vše zvládne. „Prosím, nedělej si starosti. Umím se o sebe postarat.“

Zdálo se, že tohle říct neměla. Sevřel pevně čelisti a vyklenul tázavě jedno obočí, což bohužel obvykle přimělo Allii i její sestru, aby se omlouvaly ještě naléhavěji.

„Žádné urážení zákazníků, malá Lex.“

Jestli si představoval, že její dětská přezdívká zjemní jeho narážky, tak se tak nestalo. V žádném případě.

Allie už musela promluvit. Dominik mohl být rodinným dobrodruhem, ale ona provozovala – nebo pomáhala provozovat – obchod, zatímco on s Eve byli na vykopávkách nebo hledali starožitnosti.

„Já nejsem dítě, Dome. A jestli máš obavu, jak povedu obchod, možná bys měl zůstat doma a dělat to sám. Řídím ho sama už léta a žádná katastrofa se nestala.“

„Nikdo nepopírá, že udržuješ za nás všechny věci v chodu.“ Eve si vybrala tento okamžik, aby vstoupila do hovoru. „Že, Dominiku?“

Jako prostřední ze sourozenců plnila Eve už velice dlouho roli rodinného vyjednavče. Allie jí byla vděčná, že alespoň jeden ze sourozenců ji brání. Bylo však načase, aby jejímu úsudku začal věřit i Dominik.

Možná že nikdy nedokáže nic udivujícího, ale ví, jak vést obchod, přestože touží po něčem větším.

„Obchod vedeš opravdu dobře.“ Mrkl ocelově modrým pohledem na Eve a poté ho znovu soustředil na Allii. „Ale ten incident s lordem Corningem...“

„Chtěla jsem být pouze nápomocná.“

Eve si stoupla před Dominika a prohlásila: „Měli už bychom vyrazit na nádraží, nemyslíš? Nechceme přece zmeškat vlak.“

Dom ustoupil, aby mu Eve nestála v cestě. Ve tváři zčervenal. „Konfrontovala jsi toho muže v parlamentu.“

„Jeho lordstvo se nám snažilo prodat padělky a přiznalo, že už nějaké prodal svým přátelům. Byla to ode mě laskavost, že jsem mu to dala najevo. A zašla jsem do jeho soukromé kanceláře,“ namítla Allie. „Ty děláš, jako bych mu vynadala přímo ve Sněmovně lordů.“

„Ty bys toho byla schopná.“

„Za takovou podívanou bych byla ochotná pustit pár pencí,“ vybuchla Eve hlubokým, veselým smíchem.

Allie zjistila, že se usmívá i přes rostoucí podráždění.

Dominik zvedl oči v sloup a krátce Allii objal.

„Jen se vyhýbej problémům, dokud budeme pryč. Kvůli mně. Ano?“

„Samozřejmě,“ přisvědčila, když ji pustil. Ačkoli jí připadalo absurdní, když člověk bratrovy pověsti naléhal na někoho, aby byl opatrný.

„A ty také.“ Pohlédla na sestru. „Oba. Dávejte na sebe pozor.“

„Myslím, že divočinu Norfolku zvládneme,“ prohlásila Eve s obvyklou sebedůvěrou.

Stejně jako matka i Eve byla mírná a jemná. Allie si často přála, aby ona sama nebyla tak zbrklá.

Impulzivní. To jí Dominik vyčítal častěji než cokoliv jiného.

Věřila, že se musí do všeho okamžitě vrhnout, pokud to situace vyžaduje. To by udělal každý, ne?

Sourozenci se vydávali na expedici, aby našli anglosaské poklady. Několik dokumentů, které získali z majetku zesnulého vévody, ukazovalo, že by něco mohli objevit na pobřeží Norfolku. Eve už léta prováděla vlastní výzkum o možných objevech v Yorkshiru, ačkoli Dominik pochyboval, že by se tam toho dalo moc najít.

Jejich rodiče si užívali cestování a vzrušení z vykopávek. Allie se mnohem víc zajímala o historické dokumenty než o šperky či mince. Přesto dokázala pochopit touhu vzít do ruky štěteček a lopatku, kopat v zemi a najít něco historicky cenného. Každý jednotlivý předmět, který prošel jejich obchodem, měl svou cenu, neboť vyprávěl o historii. Tento aspekt jejich obchodování opravdu milovala. Vášen pro historii byla jejím přirozeným právem stejně jako londýnský obchod Princeových.

Přistoupila k ní Eve, naklonila se a zašeptala: „Tvůj čas ještě přijde. Slibuju.“

To byl bolestně známý pocit. Jednoho dne, říkali jí, bude také schopná doprovázet otce. Nikdy k tomu nedošlo, ale sesbírala spoustu vzpomínek podobných této – vzpomínek na loučení, kdy ona zůstávala doma.

Eve ji dlouze, vřele objala a políbila ji na tvář. „Neměli bychom tam být déle než čtrnáct dní.“

Venku už čekala drožka, která je měla odvézt na nádraží. Trvalo jim jen chvíli, než do ní naložili svá zavazadla a vyrazili.

Allie stála na chodníku a mávala jim, dokud byli v dohledu. Polkla, aby si pročistila stažené hrdlo. Loučila se takhle už tolikrát, přesto v ní pohled na to, jak odjíždějí bez ní, vždycky vyvolal bolestivé bodnutí.

Možná že by mohla navrhnout vlastní expedici, na níž by nehledala poklady, ale rozšířila svůj výzkum o pirátkách. Zůstala stát a uvažovala o této možnosti, dokud k ní podzimní vítr nezavál spadané listí. Potom se vrátila dovnitř.

V obchodě dodělala několik obvyklých úkolů, které musely být dokončeny před otevřením. Kočka Grendel ji sledovala s nebývalým zájmem.

„Nemusíš si dělat starosti, Gren.“ Vypadalo to, jako by ta šelmička vycítila její zklamání. „Vím, že jednoho dne se dostane i na mě. *Abych zazářila*, jak říkával táta.“

Nakonec opatrně umístila několik zajímavých kousků do hlavní výlohy – soupravu šperků z velkých třípytíových diamantů a smaragdů, vyložených na černém sametu – což byly nejdražší šperky v obchodě. Allie obdivovala jejich krásu, ale nikdy nezaujaly její představivost jako třeba křesací pistole z osmnáctého století, vystavená hned vedle. Slavné pirátky Anne Bonnyová a Mary Readová mohly takovou pistoli samy používat.

Otevřely se dveře a Allie se usmála.

Vešel pan Gibson, který u nich pracoval jako klenotník a opravář šperků. Nejraději však opravoval hodiny a hodinky – bicí i obyčejné. Uměl však opravit téměř vše, co mu kdo přinesl. Uměl také dokonale řezat a upravovat drahé kameny. Byl i starožitníkem s hlubokou znalostí historie a starožitností, čímž mohl soutěžit s otcem. Ti dva bývali přátelé a Alister Gibson trval na tom, že zůstane v obchodě i po otcově smrti – přes Dominikovo naléhání, že by si měl užívat zaslouženého odpočinku.

„Tak už je všechno zase jen na vás, že, slečno Princeová?“

„Když jste tady vy, tak to není jen na mně.“ Allie pozdravila staršího muže s úsměvem.

Obvykle trávil většinu času ve své dílně, kde restauroval nedávno získané starožitnosti, přesto se však Allie necítila tak sama, když její sourozenci odjeli.

„Myslím si, že je čas na kávu a koláče. Co říkáte?“

Pohnul ústy pod šedým knírem, až to vypadalo jako úsměv. „Nemůžu přece odmítnout šálek toho nápoje od sousedů, že?“

To nedokázal ani jeden z nich. Princeovi měli to štěstí, že ve vedlejším domě se nacházela kavárna. Vůně, které se odtud nesly, jim po většinu dní přinášely příjemné rozptýlení, jelikož Hawlstonova káva a zákusky byly přesně tak chutné, jak voněly.

„Jsem zpátky v cukru letu,“ zvolala Allie, zatímco si oblékala kabát.

Podívala se na stěnu s hodinami. Měla jen tak čas, aby přinesla kávu a pečivo, než přijde její kamarádka Jo na obvyklou středeční dopolední návštěvu. Scházely se hodinu předtím, než se obchod otevře, aby si popovídaly o knihách a probraly novinky pod pozorným dozorem Joiny matky lady Wellingdonové.

Kavárna byla plná, ale paní Clineová, která obsluhovala vepředu u kávy, se usmála, když spatřila, že Allie přešla práh jejich kavárny.

Allie zvedla tři prsty a naznačila ústy „levandulové koláče“. Tmavovlasá majitelka přikývla a bradou jí naznačila, aby si sedla do výklenku, kde mohla počkat, než vyřídí její objednávku. Výklenek už se nacházel v kuchyni a jednalo se o malý prostor, kam se vešla jediná židle. Zákazníkům se obvykle nedovolovalo, aby si zašli do kuchyně, ale protože Princeovi byli sousedé a denně navštěvovali její kavárnu, učinila paní Clineová výjimku.

Při takovém návalu Allie věděla, že bude muset chvíli počkat, proto si vytáhla notýsek, který s sebou všude nosila. Okamžitě si do něj začala psát nápady na výzkumné expedice, o nichž by se mohla zmínit Dominikovi, až se vrátí domů.

Byla rozhodnutá počkat si na dobu, kdy i ona zazáří.

2. kapitola

Scotland Yard

Drake krácel chodbou do kanceláře svého nadřízeného s důvěrou v dobře odvedenou práci a jistotou, že bude konečně odměněn.

Obětoval spánek, jídlo i soukromý život, aby se mohl zcela soustředit na vyděračský plán a složitý, zamotaný případ, týkající se princových vylomenin. Kdyby mu z toho dnes kynula odměna, stálo to za to.

Nastoupil k policii s prázdnými kapsami a touhou pozvednout sebe i sestru z noční můry, kterou jim nadělil osud, ale práce pochůzkáře ho nijak neuspokojila. Jeho cílem vždy bylo postoupit výš.

K čertu, jednoho dne by mohl zamířit dokonce i výš než na pozici šéfinpektora. V současnosti se však jednalo o tuto funkci a pozici, o něž usiloval už celá léta a jež by si opravdu vychutnal. Nejmladší muž, který by kdy získal tento post, stejně jako byl jedním z nejmladších, kteří postoupili na post detektiva inspektora.

Uvažoval, co by měl říct, když mu Haverstock na-

bídne povýšení. Mezi kolegy se Drake snažil vystupovat stoicky a vyrovnaně. V policejní práci se projevy citů braly pouze jako zbytečné rozptylování. A ve zvláštních případech, které mu Haverstock předal, si nemohl dovolit rozptýlení jakéhokoli druhu.

Avšak policejní ředitel bude očekávat vděčnost.

Děkuju vám, pane, bylo příliš málo. *Už bylo zatraceně načase*, bylo příliš upřímné. Haverstock si určitě přál slyšet: *Nezklamal vás, pane*. Starší muž si vzal Drakea pod svá křídla, učil ho, ale zároveň ho využíval. Posílal ho na případy vyžadující nejvyšší diskrétnost. Případy, které vyžadovaly opatrné manévrování na pokraji zákona a někdy dokonce jeho překročení, pokud to bylo nutné.

Haverstock chápal, jak daleko může člověk dojít kvůli svým ambicím, a mával Drakeovi povýšením před nosem už hezky dlouho.

Avšak v tomto případě zašel Drake daleko za to, co se po něm kdy žádalo. Prožil pekelné týdny bez pořádného spánku. Narazil na falešné stopy. Až dnes v noci a v časných ranních hodinách, poté co sledoval Howea celý týden, ho ten zloděj dovedl do nájemního domu. Po divoké konfrontaci s dalším nohsledem nepolapitelného M skončil tím, že objevil pod podlahou dopisy, které údajně psal princ, a jednu fotografii, na níž byl nepochybně následník trůnu ve stavu, který by Koruna jen nerada pustila na veřejnost.

Zdálo se, že samotnému vydírání byl konec, ale M se nepodařilo identifikovat ani zatknout. A to Drakea natolik rozčilovalo, že skřípal zuby, až ho z toho rozbolela čelist.

Jako každý detektiv nenáviděl nedořešené případy.

U dveří Haverstockovy kanceláře v samém srdci budovy Nového Scotland Yardu se Drake na chvíli

zastavil, aby se dal do pořádku. Měl jenom málo času, aby se upravil po událostech této noci, ale muselo to stačit.

Haverstock žádal, aby byl okamžitě informován. Takže Drake vešel do kanceláře bělovlasého muže a podal mu zprávu, kterou právě sám napsal na psacím stroji, kdy šilhal na malé klávesy unavenýma, krhavýma očima, a dokumenty, jež našel v nájemním domě.

Stál jako vždy s rameny rovnými. Ignoroval bolavé svaly i odřené klouby na rukou. Raději sepal ruce za zády. Měl v tomto rituálu už delší praxi, kdy tu stál vysoký a mlčenlivý a čekal, až starší muž pronese soud o tom, co udělal.

Jeho nadřízení mohli mít námitky ohledně jeho metod, ale vždy učinil všechno možné, aby měl dobré výsledky. Pro Drakea nemělo nic jiného význam. V minulosti ohromně zklamal, takže nyní ho nemohlo potěšit nic jiného než úspěch.

A Haverstock to věděl. Posílal Drakea na ty nejchoulostivější případy, protože prokázal svou loajalitu a diskrétnost. Avšak tento případ s vydíráním způsobil, že začal o rozhodnutích staršího muže pochybovat.

Proto ho tajemný M a snaha ho chytit nenechaly v noci spát. Musel ho najít a musel použít veškeré prostředky, které měl po ruce. To odlišovalo Drakea od ostatních, s nimiž soupeřil ve snaze o povýšení a přízeň.

Policejní ředitel byl dočasně podřízen speciálnímu oddělení a vychutnával si práci při ochraně království i rodiny, která v něm vládla. Drake dával přednost práci ve Scotland Yardu, kde řešil zločiny na obyčejných občanech Londýna, ale ten zatracený, napůl vyřešený případ vydírání mu přinášel možnost povýšení, po kterém toužil.

„Pojďte dál, Drakeu.“ Bělovlasý muž přijal zprávu a okamžitě ji začal studovat.

„Hmm,“ zamumlal Haverstock a jedním prstem jel po napsaných řádkách.

Před léty by tento zvuk mohl otřást Drakeovou jistotou a způsobit, že by se mu sevřel žaludek. Dnes byl příliš vyčerpaný a připravený na to, že až skončí formalities této schůzky, začne plánovat, jak přijme svou novou roli.

„Neustále mě překvapujete, Drakeu,“ pravil nakonec starší muž a vzhlédl k němu.

„To rád slyším, pane.“ Neusmál se. Netvářil se namyšleně. Nedovolil, aby pocit hrdosti, kterou cítil, narušil jeho postoj, nebo mu třeba jen na okamžik umožnil spočinout při této pochvale na vavřínech.

„Budu informovat zainteresované strany, že ta hrozba byla eliminována.“ Poklepal na papíry před sebou. „A máme jistotu, že se našly všechny kompromitující materiály a že byly zničeny? Nezůstaly jim ještě nějaké kopie?“

„Takovou jistotu, jak jen je možné, pane. Podle údajů mého informátora jsem našel fotografii a dva dopisy, což bylo vše, o čem se vyděrač zmiňoval. Vyslychal jsem Howe a tak aktivně, že věřím, že nám řekl vše.“

„Velmi dobře.“ Vrhla na fotografii i dopisy jediný znechucený pohled, poté se otočil na židli a hodil to vše do hořícího ohně v krbu. „Díkybohu, že je tomu nechutnému materiálu konec, aniž pošpinil Korunu a královskou rodinu.“

„Úplný konec ještě není, pane. Stále ještě je tu ten M. Já ho najdu.“ Myslel to skutečně upřímně, třebaže zatím ještě nevěděl, kde toho muže dál hledat. Zatím však za svou desetiletou kariéru u policie vyřešil kaž-

dý případ. Zvládne určitě i tento. „Víte, že se nezastavím, dokud ho nevypátrám.“

„Domnívám se, že ten chlap ztratil nervy a zmizel zpátky v neznámu, poté co selhal v pokusu skutečně ublížit princí. Vyřešil jste to dobře.“ Haverstock si dovolil vzácný úsměv. „Nikdy mě nezklamete, že, synu?“

„Nikdy.“ Při slově *synu* mu nitrem projel dávný vztek. Ruce za zády sevřel v pěst. Do mysli se mu pokoušely vloudit vzpomínky z minulosti.

Dýchej. Dýchej zhluboka. Potlačil paniku, jež v něm stoupala, když dovolil, aby se jeho mysl ubírala starými cestami. Minulost byla chladná a hotová. Nebyl v ní žádný život. Záleželo pouze na budoucnosti. Pouze na dosažení toho, čeho měl v úmyslu dosáhnout, na moci, kterou doufal získat tím, že jednoho dne zaujme Haverstockovo místo. K čertu, možná se dostane ještě výš.

A Haverstock to s ním myslel dobře.

On nebyl tím mužem, který nazýval Drakea synem, aniž k tomu měl víc privilegií, než že spal s jeho matkou a zabíral místo v té malé místnosti, kde žili. *Idiote, červe, budižkničemu* – oblíbené nadávky toho odporného chlapa byly vždy provázené pro zdůraznění fackou či kopnutím.

Alespoň do té doby, než Drake přerostl partnera jejich matky a byl silnější. Potom jednoho dne odvedl své sourozence ze smrdutého pokoje a už se tam nikdy nevrátil.

Jeho skutečný otec byl něco jako přelud. Jednalo se o mýtus a divoké příběhy, které matka vykouzlila, aby něčím nakrmila dětskou mysl. Tvrdila, že otec byl šlechtic – vévoda – ačkoli Drake tomu nikdy nevěřil. Ale občas to použil jako jakýsi druh oběživa, jímž si

zajistil respekt, ačkoli stejně tak často za to sklídl výsměch.

Jako zelenáč v Yardu pověděl ten příběh kolegovi a od té chvíle dostal přezdívku Vévoda. Nejdřív ho tím popichovali, ale když později viděli, co dokáže a jak je přitom houževnatý, byla ta přezdívka používána přátelsky a s respektem.

Samozřejmě že ne Haverstockem. Ten měl šlechtický stav ve veliké úctě, a kdyby věděl, že by Drakeovi mohla v žilách kolovat vévodská krev, mohlo by pro něj být obtížnější chovat se k němu otcovsky, a přitom mu dát pocítit plnou vahou svou moc a nadřazenost.

Takže Drake se smířil v jejich konverzaci s občasným *synem* a nechal ho při tom, že by se mohl jednoho dne dvořit jeho dceři. Udělal by hodně pro to, aby se dostal na místo, které bylo nyní obsazeno Haverstockem, avšak použít mladou dámu jako figurku v této hře ho nijak nelákalo.

„Vím, co je vaším cílem, Drakeu. Ale nemůžu vám to nabídnout.“ Zdálo se, že si Haverstock nevšiml, jak Drakeovi ztuhla čelist, a zvedl ukazovák do vzduchu. „Zatím.“

„A kdy?“

„Brzy, Drakeu, brzy. Váš čas ještě přijde. Stanhope koncem roku povýší. Tím se uvolní místo šéfinpektora.“

Haverstock si lákavě hrál se slovíčky, zatímco zrakem ulpíval na Drakeovi.

Ten člověk ho bral jako nástroj. Kalený chválou a vybroušený ambicemi. Drake věděl, že starší muž chápe, jak balancuje mezi předáním trochy moci a mezi stálým oddalováním slibů. Chtěl ho udržet hladového, aby pracoval ještě usilovněji a ukázal, co v něm je, i když tuhle hru nemohl protahovat do nekonečna.

Hladový pes může nakonec kousnout.

„Počítám s tím brzy, pane,“ řekl mu Drake a poté se uvolnil, neboť se domníval, že je propuštěn, aby se mohl zatraceně alespoň trochu prospat, pokud bude mít štěstí, na své židli v kanceláři, než přijdou ostatní.

„Připojte se k nám v sobotu večer na večeři, Drakeu. Navštívíme večírek pořádaný lordem Wellingdonem. Dlouho prosazoval zákon o omezení dětské práce a nyní se zasazuje o zákon na podporu bydlení pro dělnickou třídu, o nějž, jak vím, máte zájem i vy. Paní Haverstocková i Lavinia vás rády uvidí.“

Drake už o Wellingdonovi slyšel. On, sestra i mladší bratr si všímali všech zákonů, které měly pomoci lidem, kteří jako oni sami v dětství tvrdě zápasili, aby si udrželi střechu nad hlavou a měli plné břicho. On, Helen a jejich mladší bratr George pracovali dlouhé hodiny místo toho, aby si užívali dětských radostí.

„Rád bych se s lordem Wellingdonem seznámil. Děkuju za pozvání. Kdy mám přijet?“

Haverstock mávl rukou do vzduchu. „Kdykoli tady budete hotov a dáte se do gala. Pokud k nám domů přijedete brzy, budete mít trochu času, abyste si popovídal s Laviníí, než vyrazíme.“

„Dobře.“ Drake přikývl a zvedl obočí. „Ještě něco, pane?“

Haverstock položil ruku na dokumenty na psacím stole. „Ještě poslední věc. Myslel jsem, že byste to měl vědět.“ Vytáhl papír, v němž Drake poznal ručně psaný policejní záznam. „Howe byl před několika hodinami nalezen mrtev.“

„To není možné.“ Prolétl rychle vzpomínky na jejich nedávné setkání. „Chystal se opustit Londýn.“

„Zdá se, že to neudělal dostatečně rychle.“

Drake popadl papír a rychle přelétl pečlivě napsaná slova. Pocítil, jak mu ztuhla krev v žilách, ale hned poté ten chlad nahradil překypující vztek.

Howea našli v East Endu. V jednom bordelu, kam rád chodil. Měl proříznuté hrdlo právě tak, jak řekl Drakeovi, že by dopadl, kdyby prozradil totožnost M. A to neudělal. Ale poskytl Drakeovi vodítko, které ho dovedlo k vyděračským materiálům. Přesto zloděj tvrdošíjně odmítat prozradit mozek, který stál za tím vším.

A jakmile ho Drake pustil, byl opravdu vystrašený.

„Uvědomuju si, že ten chlap byl užitečný informátor, ale nevěděl jsem, že vás to tak zasáhne.“ Haverstock ho pozoroval s uvážlivým zamračením.

„Před několika hodinami jsem viděl toho muže živého. Je to trochu šok, pane, nic jiného.“

Zdálo se, že ta odpověď Haverstocka uspokojila, takže se znovu posadil do křesla.

Drake zvedl zprávu týkající se Howea: „Vezmu si to a přidám to do svazku týkajícího se tohoto případu.“

Haverstock to odsouhlasil mávnutím ruky a vypadal to, že se toho rád zbaví.

„To bude všechno, Drakeu. Zanedlouho už přijdou Ransome a ostatní.“

Drake se vrátil k sobě a měl v úmyslu na těch pár chvil, než dorazí ostatní, zavřít oči. Židle zaskřípala, když do ní klesl. Vzdychl si a hodil nohy na stůl. Opřel se dozadu o omšelé kožené polstrování a zavřel oči.

Litoval, že Howe zemřel. Ten chlap by vás okradl, hned jak by se na vás podíval, ale pokud věděl, tak nikoho nezabil.

Dal mu peníze, aby mohl odjet z Londýna, protože věřil tomu, co Howe tvrdil, že M po něm půjde, jak-

mile bude prozrazen jeho plán. Proč se, k čertu, zdržoval v bordelu, místo aby hned chytil vlak, jak to Drakeovi slíbil?

Myslí mu také proběhla konverzace v Haverstockově kanceláři. Zaskřípal zuby.

Brzy. To slovo znělo spíš jako výsměch než jako příslib. Nesnášel, že si připadal jako loutka, za jejíž provázky Haverstock tahá. Kdyby mohl toho muže nějak obejít, udělal by to, ale obával se, že policejní ředitel by zneškodnil jakýkoli podobný pokus.

Haverstock ho měl přesně tam, kde ho chtěl mít, ale Drakea už to začínalo štvát.

Jedno bylo jisté. V žádném případě se nebude dvořit jeho dceři. Neměl vlastně vůbec čas na nějaké romantické city. Musel najít geniálního zločince a rozhodně nechtěl ve svém životě žádné takové rozptylování.

3. kapitola

Allie zavřela notýsek spokojena se seznamem, který si udělala, ačkoli netoužila zrovna dychtivě po žádné položce z něj. Ve skutečnosti ji víc přitahovala představa reorganizace zadní místnosti za krámem a skladu v patře.

Když tu byla ponechána sama, aby řídila rodinný obchod, mohla by to alespoň dělat po svém.

Pohlédla k pultu a přemýšlela, jestli na ni paní Clinová nezapomněla. Ačkoli musela přiznat, že obchod stále hlučel množstvím zákazníků a hluk všech těch hovorů od jejího příchodu ještě vzrostl.

Poté kakofonii hlasů prořízl hlas jednoho muže. Zněl rozhodně, drsně a hluboce jak mlhová siréna.

„Ticho, chlapče! Když budeš takhle mluvit, dostaneš nás všechny na šibenici.“

„Na šibenici? Přijdem vo hlavu všichni, to je jednou jasné,“ ozval se výše posazený mužský hlas v panickém šepotu.

Allie tiše poslouchala, ale hlasy těch dvou mužů se ztratily ve všeobecné konverzaci. Byli blízko, takže si dovolila vyhlédnout na chvíli z výklenku, kde seděla. Většina návštěvníků kavárny byli muži zabraní do hovoru. Uvažovala, jestli tři muži sedící u stolu nejbliž k výklenku, byli ti, které slyšela. Všichni byli oblečení v tmavém obleku. Dva z nich seděli bok po boku zády k ní a blokovali jí výhled na třetího muže v černém klobouku.

„Patetičtější zloděje jsem ještě neviděl.“ Ten hlas zněl ostře v odsekávaném elegantním stylu anglické šlechty. Neměl londýnský přízvuk jako dva druzí muži.

„Šéfe, ke korunovačním klenotům se nikdo nedostane,“ prohlásil muž s hlubším hlasem téměř šeptem.

„My ano,“ znechuceně odsekl muž s přízvukem vyšších tříd. „Takový nedostatek odvahy.“ Ta slova přímo zasyčel a poté někdo prudce bouchl šálkem o stůl. O chvíli později zaskřípaly židle po podlaze.

Allie si dovolila další pohled ze svého výklenku. Muž v buřince se otočil, až se mu šosy velkého černého pláště rozlétly jako havraní křídla, a zamířil si to ke dveřím, které hosté používali jen málokdy. Allie věděla, že vedou do zadní uličky. Domnívala se, že je paní Clineová během otevíracích hodin zamyká, jelikož za kuchyní se nacházely ještě jedny dveře, kudy se dopravovaly zásoby.

Ale vysoký muž v černém kabátě těmi dveřmi proklouzl, jako by to dělal každý den. Jeho společníci se vyškrábali zpoza stolu. Jeden z nich zaváhal a hlasitě vysrkl zbytek kávy, strčil si lívanec do kapsy a teprve potom následoval pana Buřinku zadními dveřmi ven.

Allie vstala tak rychle, že jí notýsek sklouzl z klína na zem. Sklonila se, aby ho zvedla, a málem se srazi-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Vévoda a lady Skandál**.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.